ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 27

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἐπίκαιρα γράμματα — Ἡ διαρρύθμισις τῶν ἐν Ρωσσίᾳ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου καὶ Πάπα. — Ἡ διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολή — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἔκθεσις τοῦ ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Φιλιππουπόλεως.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἐκ τῆς κολοσσιαίας κοινοτικῆς, ἐκκλησιαστικῆς, σχολικῆς καὶ μοναστηριακῆς ἡμῶν περιουσίας, ἥτις, τῇ 16 Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἁρπάγῃ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ ἐδημεύθη, τὸ μόνον εὐαγὲς καθίδρυμα ὅπερ ἐν Φιλιππουπόλει ἐναπέμεινεν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν κατοχήν, ἦν τὸ οἰκοτροφεῖον τῶν θηλέων, ἐρείπειον ὅμως, διότι καὶ τοῦτο ἐλεηλατήθη καὶ διηρπάγη κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην τοῦ Ἰουλίου ἡμέραν. Τὸ καθίδρυμα τοῦτο ἀνῆκε τῇ ἑλληνικῇ κοινότητι Φιλιππουπόλεως ἐκ δωρεᾶς τοῦ ἐκ Στενημάχου φιλογενοῦς Ἕλληνος Σταύρου Κοσμᾶ Σαρρῆ καὶ τῆς εὐσεβοῦς αὐτοῦ συμβίας, ἀμφοτέρων ἀποβιωσάντων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων. Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ τὸ ἐρείπειον τοῦτο ἐσκανδάλιζε τοὺς Βουλγάρους πατριώτας τοῦ Ἰουλίου καὶ δι' αὐτὸ ἐνόμισαν καλὸν ὅπως καταλάβωσι καὶ τοῦτο βάθεσωσι τέρμα εἰς τὸ πατριωτικὸν αὐτῶν ἔργον.

Οὕτω, τῇ 11 λήξαντος Μαΐου, ὁ Ἰβὰν Μποζήλωφ, μέλος τῆς κακούργου σπείρας, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων τοῦ ἰδίου φυράματος, μετέβη εἰς τὸ ρηθὲν οἰκοτροφεῖον καὶ ἀπεπειράθη νὰ διαρρήξῃ τὰς κλεῖς καὶ καταλάβῃ αὐτό. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ θύραι δὲν ὑπεχώρησαν εἰς τὴν βίαν, ἐπανῆλθε τῇ ἐπιούσῃ συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ σιδηρουργοῦ τινος, ὅστις, τῇ βοηθείᾳ τῶν σιδηρῶν ἐργαλείων του, ἀνέῳξε τὰς θύρας καὶ κατασκευάσας νέας κλεῖδας παρέδωκεν αὐτὰς τοῖς ἅρπαξι. Τὸ ἁρπαγὲν οἰκοτροφεῖον πρὸ ἡμερῶν ἐδόθη ὑπὸ τῶν αὐτοτιτλοφορούντων ἐπιτρόπων, πράγματι δὲ ἁρπάγων τῆς μητροπολιτικῆς ἡμῶν ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Μαρίνης, ὑπ' ἐνοίκιον εἰς τινὰ Βούλγαρον, Γκένιο Γκένεφ ὀνομαζόμενον.

Ἀλλὰ μὴ νομίσῃ ἡ Υ. Θ. Π. ὅτι ἡ ἁρπαγὴ τοῦ οἰκοτροφείου Σ. Κ. Σαρρῆ εἶνε ὁ μόνος καρπὸς τῆς νέας τῶν Βουλγάρων αὐθαιρεσίας καὶ τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς παρούσης μου ἐπιστολῆς. Δυστυχῶς, παρὰ τὰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις καὶ διαβεβαιώσεις

τῆς Κυβερνήσεως περὶ τῆς λήξεως τῶν ἡμετέρων μαρτυρίων καὶ τῆς διακανονίσεως τοῦ ζητήματος τῶν ἁρπαγῶν καὶ νοσφίσεων διὰ τῆς ἐπιτροπῆς, ἧς τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν διὰ τῆς ἐπισήμου τοῦ κράτους ἐφημερίδος πρὸ ὀλίγου ἐκοινοποίησε, παρ' ὅλας, λέγω, τὰς ἐπισήμους κυβερνητικὰς ὑποσχέσεις, ἡ αὐθαιρεσία κατὰ τῆς δυστυχοῦς ἡμῶν κοινότητος ἐξακολουθεῖ καὶ ὀσημέραι λαμβάνει ἀπιστεύτους διαστάσεις. Ὡς ἐν τῷ ἐγκλείστῳ ἐγγράφῳ βλέπει ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης, οἱ ἅρπαγες τῆς ρηθείσης μητροπολιτικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, δι' εἰδοποιήσεως πρὸ 5 ἡμερῶν τοιχοκοληθείσης εἰς τὰ διάφορα τῆς πόλεως ἡμῶν μέρη, προσκαλοῦσι τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰς πλειοδοσίαν διὰ τὴν ἐνοικίασιν κτημάτων ἀνηκόντων τῇ ἡμετέρᾳ κοινότητι, χωρὶς ἐννοεῖται, αἱ διοικητικαὶ καὶ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ νὰ λάβωσι μέτρον τι κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ ἁρπάγων αὐτῶν τῆς ἡμέρας.

Τὸ περίεργον δ' εἶνε ὅτι, ἐκτὸς ἀτομικῆς τινος οἰκίας ἣν ζητοῦσι νὰ ἁρπάσωσι καὶ ἐνοικιάσωσιν ὡς ἰδίαν, ἐκθέτουσιν εἰς πλειοδοσίαν καὶ τὸν ἐν τῇ ὁδῷ «Σταθμοῦ» κείμενον ὡραῖον οἶκον τῆς ἀδελφότητος τῶν ἑλληνίδων κυριῶν «Εὐρυδίκης», ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς ἑλληνίδας τῆς Φιλιππουπόλεως.

Ἐννοεῖται ὅτι πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐγκαίρως κατήγγειλα τῇ ἐν Σοφίᾳ κεντρικῇ κυβερνήσει διὰ τοῦ Νομάρχου Φιλιππουπόλεως· ἀλλ' εἰμὶ πεπεισμένος ὅτι οἱ Βούλγαροι ὑπουργοί, ἀναγινώσκοντες τὴν ἐμὴν διαμαρτύρησιν, θὰ μειδιάσωσι, διότι ἐξακολουθοῦμεν ἔτι ν' ἀπευθυνώμεθα πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ πιστεύωμεν ὅτι οὐχὶ αὐτοί, ἀλλὰ τὰ ἄτομα καταδιώκουσιν ἡμᾶς.

Ταῦτα, Παναγιώτατε Δέσποτα, μετὰ λύπης ἀναγγέλων ὑμῖν κτλ.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 4 Ἰουλίου 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως ἐπίτροπος
Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀριθ. 23.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας ἁγίας Μαρίνης διὰ τοῦ παρόντος φέρει εἰς γνῶσιν, ὅτι τῇ 8ῃ Ἰουνίου ἐ.ἔ. ὥρᾳ 9ῃ π.μ. ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς, παρὰ τὴν ἐκκλησίαν, διεξαχθήσεται πλειστηριασμὸς πρὸς ἐνοικίασιν τῶν ἐξῆς ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων διὰ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1907 μέχρι 1 Ἰανουαρίου 1910.

1	Ἐν ἐργαστήριον ἐν τῇ ὁδῷ Καζάζικα	ἀριθμ.	14
2	» » » Σιδηρουργείων	»	43
3 1/4	» » ἐν τῷ Βέζεστενίῳ	»	5
4	Μία οἰκία ἐν τῇ ὁδῷ Ἁγίου Γεωργίου	ἀριθμ.	35
5 1/4	ἐργαστηρίου ἐν τῇ ὁδῷ Ταχτᾶ-καλέ	»	27
6	Ἐργαστήριον ἐν τῇ ὁδῷ Μητροπολ. Παϊσίου	»	18
7	Οἰκία μετὰ τριῶν δωματίων καὶ μαγαζείου ἐν τῇ ὁδῷ Δ-ρ Στοΐλωφ	ἀριθμ.	41—47
8	Δωμάτιον (μαγαζεῖον) ἐν τῷ ἄνω πατώματι τοῦ ξενῶνος «Κουρσοὺμ-χὰν	ἀριθμ.	59
9	Μικρὸν καφενεῖον παρὰ τὴν θύραν τοῦ Κουρσοὺμ-χανίου		
10	Ἐργαστήριον ἐν τῇ ὁδῷ Σιδηρουργείων	»	32
11	» » Ζαμπόρνα	»	42
12	» (ζαχαροπλαστεῖον) μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκοδομήματος καὶ μετὰ τῶν δωματίων ἐν τῇ ὁδῷ Ζαμπόρνα	»	44
13	Οἰκία ἐν τῇ ὁδῷ Σταθμοῦ		

Ὅπως ἀποκτήσῃ τις τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ συμμετάσχῃ ἐν τῷ πλειστηριασμῷ, ἀπαιτεῖται νὰ καταθέσῃ διὰ μὲν τὰ ἐργαστήρια ἀριθμ. 42 καὶ 44 καὶ διὰ τὴν οἰκίαν ἐν τῷ σταθμῷ ἀνὰ 50 φρ., διὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἀνὰ 20 φρ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι μέρος ἐν τῇ πλειοδοσίᾳ, δύνανται νὰ λάβωσι λεπτομερεῖς πληροφορίας καθ' ἑκάστην ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐν Φιλιππουπόλει, τῇ 2ᾳ Μαΐου 1907.

Ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Νευροκοπίου.

Παναγιώτατε Δέσποτα.

Περίλυπος καὶ βαρυαλγῶν τὴν καρδίαν γνωρίζω τῇ Υ. Θ. Π. ὅτι, ἐπανερχόμενος οἴκαδε, διενυκτέρευσα τὴν νύκτα τῆς 21 πρὸς τὴν 22 λήγοντος ἐν Στρτίτσῃ τῆς ταπεινῆς μου παροικίας, ἔνθα ἔχομεν ὀλιγάριθμον μὲν ἀλλὰ λίαν φιλότιμον καὶ ὁλοψύχως ἀφωσιωμένην εἰς τὰ πάτρια βλαχόφωνον ὁμογενῆ κοινότητα περιλαμβάνουσαν καὶ τινας βουλγαροφώνους οἰκογενείας, ἣν εὗρον βεβυθισμένην ἐν βαθυτάτῃ θλίψει καὶ πικροτάτῃ ὀδύνῃ συνεπείᾳ τοῦ ἐξῆς διπλοῦ καὶ φρικώδους κακουργήματος, ὅπερ τὴν προπαρελθοῦσαν νύκτα εἶχον διαπράξει διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν οἱ ἄπληστοι φόνων καὶ αἱμάτων ἀπόγονοι τοῦ Κρούμου.

Μεταξὺ τῶν βουλγαροφώνων μελῶν τῆς ἡμετέρας κοινότητος ὑπῆρχον καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Τοπάλης ὡς καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἐξ ἀδελφοῦ Δημήτριος Ναθαναὴλ, ὁ μὲν πρῶτος ἡλικίας 60 περίπου ἐτῶν, ὁ δὲ δεύτερος 23 ἐτῶν νεανίας, σφριγηλότατος, οὗ ὁ πατὴρ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς βλαχοφώνου μητρὸς τούτου νυμφευθεὶς σχισματικὴν γυναῖκα, ἀπεσκίρτησε-

НБ ОНУ імені І.І. Мечникова

καὶ οὗτος, ὀρθόδοξος τέως ὤν, εἰς τὸ σχίσμα, διὸ καὶ οἱ ἐκ τῆς ἀποθανούσης συζύγου 2 υἱοί του ἀπεχωρίσθησαν αὐτοῦ καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος Ἰωάννης, πρὸ ἐτῶν ἐγκαταστὰς ἐν Σέρραις, ἐκεῖ ἐργάζεται, ὁ δὲ νεώτερος Δημήτριος, ὡς τὰ πολλὰ δὴ καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένων, πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γενέτειραν καὶ συνώκει μετὰ τοῦ πιστοῦ τῇ Ὀρθοδοξίᾳ θείου του Κωνσταντίνου.

Οἱ ἐν Στρτίστῃ λοιπὸν σχισματικοί, στοιχοῦντες τῷ κανόνι τοῦ ἀπαισίου Κομιτάτου, καθ' ὃν πᾶς βουλγαρόφωνος, ὡς γνήσιος Βούλγαρος, δῆθεν, ἀνήκει αὐτῷ καὶ τῇ Ἐξαρχίᾳ, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς βουλγαροφώνους, οὕτω καὶ τοὺς ἐξονομασθέντας θεῖον καὶ ἀνεψιὸν πολλαχῶς ἐβίαζον ἵνα ἀποσκιρτήσωσιν εἰς τὸ σχίσμα· πρὸ ἔτους μάλιστα, ἐγκλείσαντες τὸν νέον ἔν τινι συγγενικῇ αὐτοῦ, ἀλλὰ σχισματικῇ, οἰκίᾳ, ὀλίγου δεῖν ἀπηγχόνιζον ὡς ἐκ θκύματος διασωθέντα τότε ὑπὸ τοῦ θείου του, μεταβάντος εἰς ἀναζήτησίν του. Καὶ τότε μὲν, θείᾳ πάντως συνάρσει, διεσώθησαν· τὴν νύκτα ὅμως τῆς 19ης πρὸς τὴν 20ὴν λήγοντος, ἐνῷ οἱ δύστηνοι κατάκοποι ἐκ τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας ἦσαν ἀμφότεροι βεβυθισμένοι εἰς γλυκύτατον ὕπνον ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς μικρᾶς καὶ λίαν εὐεπιβάτου οἰκίας αὐτῶν, τρεῖς ἄγριοι δολοφόνοι ἐκ τῶν σχισματικῶν κατοίκων Στρτίστης, πάλλοντες γυμνὰς μαχαίρας, περὶ τὴν 4ην νυκτερινὴν ὥραν, εἴτε τότε ἀναβάντες ἐκ τοῦ χαμηλοῦ τοίχου τοῦ δώματος, εἴτε ἀπὸ ἑνωρὶς κρυπτόμενοι ἐν τῷ παρακειμένῳ δώματι ὑπὸ τῆς κακούργου μητρυιᾶς τοῦ νέου, ἐπέπεσον λυσσωδῶς ἐπὶ τῶν ἀμερίμνως κοιμωμένων, οὕστινας διετρύπησαν διὰ πολυαρίθμων πληγμάτων συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ὁ μὲν γέρων πάραυτα ἐξέψυξεν, ἀλλ' ὁ νέος ἀκμικιότερος ὢν ἔντρομος ἀνετινάχθη ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐπί τινα λεπτὰ γεναίως ἐπάλαισε πρὸς τοὺς δολοφόνους, καίπερ ἄοπλος ὤν. Ἐπὶ τέλους ὅμως θὰ κατεβάλλετο αὐθωρεὶ καὶ οὗτος, ἐὰν μὴ ὁμογενὴς γείτων, ἐξυπνήσας ἐκ τῶν κραυγῶν αὐτοῦ καὶ ἀντιληφθεὶς τὰ συμβαίνοντα, ἐπυροβόλει ἐπανειλημμένως εἰς τὸν ἀέρα καὶ οὕτω προυκάλει ἔνθεν μὲν τὴν προσοχὴν τῆς περιπολίας, ἥτις εὐθὲς ἔσπευσεν ἐπὶ τόπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν φυγὴν τῶν δολοφόνων, ὑπολαβόντων νεκρὸν πλέον τὸν νέον, ἅτε καταπεσόντα καὶ αὖθις χαμαί. Ἀλλ' οὗτος ἐπιζήσας ἐπὶ 3—4 ὥρας, ἠδυνήθη νὰ καταγγείλῃ τοὺς ἀπαισίους δολοφόνους, οὓς καλῶς ἀνεγνώρισε, πρὸς τὴν περιπολίαν καὶ τὸν Μουκτάρην τῆς μωαμεθανικῆς κοινότητος, προσκληθέντα ὑπὸ ταύτης, οὕτω δὲ ὁ μὲν εἷς ἐκ τῶν τριῶν, συλληφθεὶς, ἐκλείσθη ἐν ταῖς ἐνταῦθα φυλακαῖς οἱ δὲ ἕτεροι δύο ἀπέδρασαν δυστυχῶς.

Τοιαύτη, ὡς μὴ ὤφελεν, ἡ νέα ἀνεπανόρθωτος ἀπώλεια ἡμῶν ἐν τῇ συμπαθεστάτῃ κοινότητι Στρτίστης, ἐφ' ἧς ἐπικαλούμενος δαψιλεῖς τὰς θεοδέκτους εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς παραμυθίαν καὶ ἀκλόνητον ἐγκαρτέρησιν αὐτῆς ἐν τῷ ἱερῷ ὑπὲρ τῶν πατρίων ἀγῶνι κτλ.

Ἐν Νευροκοπίῳ τῇ 24 Ἰουνίου 1907.

† Ὁ Νευροκοπίου ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ

Ἔκθεσις Μητροπολίτου Καστορίας (καθυστερήσασα)

Παναγιώτατε δέσποτα,

Πεισθεῖσαι ἐκ τῶν πραγμάτων αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι ὅτι αἱ κακουργίαι αὐτῶν παρέρχονται ἐν σιγῇ, τὰ δὲ ἀντίποινα ὅσα αὐτοὶ προκαλοῦσιν ἐπιτηδείως, ἐγείρουσι θόρυβον συστηματικὸν περὶ τὸ ὄνομα τῶν ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν σφαγιαζομένων πνευματικῶν ἡμῶν τέκνων καὶ προκαλοῦσι τὴν μῆνιν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἐξακολουθοῦσι μετ' ἀγαθοῦ συνειδότος τὸ ἐκπολιτιστικὸν αὐτῶν ἔργον.

Τῇ 18ῃ μηνὸς τρέχοντος, τριακονταπενταμελὴς συμμορία ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Τσάλη, μεταβᾶσα εἰς Μπελκαμένιον τῆς Ἐπαρχίας μου, κατεκερμάτισε κυριολεκτικῶς τοὺς φιλησύχους ὁμογενεῖς Ἀπόστολον Παπαστυλιάδην, Νικόλαον Γεωργίου, Χρῆστον Γεωργίου ἐκ Μπελκαμένης, καὶ τὸν ἐκ Νεβέσκης Δημήτριον· ἀποκόψασα δὲ τὰς ῥίνας καὶ τὰ ὦτα αὐτῶν, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἔξαλλος ἐπὶ τῷ θριάμβῳ μετέβη αὐθημερὸν εἰς τὸ χωρίον Ἔλσβον, ἔνθα ἐπυρπόλησε δύο οἰκίας, μετέβαλε δὲ εἰς τέφραν τὴν ὀρθόδοξον ἑλληνικὴν σχολήν.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, Παναγιώτατε, ὅτι καὶ τὸ κακούργημα τοῦτο θὰ παρέλθῃ ἐν σιγῇ καὶ ἀπαρατήρητον, τὰ δὲ ἀντίποινα ἅτινα αἱ πράξεις αὐτῶν προκαλοῦσι, θὰ ἀναστατώσωσι καὶ πάλιν τὴν στρατιὰν τῶν προσηλύτων αὐτῶν.

Καστορίᾳ, τῷ 27 Μαΐου 1907.

† ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Η ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ
ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

«Τὸ λῆξαν 1906 ἔτος δικαίως δύναται νὰ διακριθῇ ὡς ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ πρῶτον, μετὰ παρέλευσιν πολλῶν αἰώνων, αἱ διοικοῦσαι σφαῖραι ἤκουσαν τῆς φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας· καὶ ἂν καὶ δὲν ἔδωκαν ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν, ὅμως, ἐν πάσῃ περιπτώσει, καθ' ἱκανῶς ἐπαισθητὸν τρόπον ἀνεγνώρισαν τὸ δικαίωμα αὐτῶν πρὸς ὑποβολὴν τῶν ἰδίων γνωμῶν καὶ πόθων».

Διὰ τῶν ἐκφράσεων τούτων ἡ «Τσερκόβνι Βέστνικ» (Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιαφόρος), τὸ γνωστὸν ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν τῆς ἐν Πετρουπόλει θεολογικῆς Ἀκαδημίας, ἐν τῇ ἐπισκοπήσει τῆς κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1906 ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἐξέθετε, κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1607, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν τὴν κατατείνουσαν εἰς ἐπίτευξιν τῆς γενικῶς ποθουμένης ἐν Ρωσσίᾳ διαρρυθμίσεως, ἐπὶ τὰ κρείττω, τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, πρὸς ἀσφαλεστέραν ἱκανοποίησιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ αὐτόθι ὀρθοδόξου πληρώματος.

Τὰ τῆς διαρρυθμίσεως ταύτης δὲν τυγχάνουσιν ὅλως ἄγνωστα εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ὀρθόδοξον κόσμον. Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» δι' ἐπανειλημμένων δημοσιεύσεων* ἤψατο τοῦ ζητήματος. Ἀλλ' αἱ δημοσιεύσεις αὗται, αἱ σποραδικῶς καὶ τμηματικῶς ἀναφερόμεναι εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τοῦ βαθμιαίως ἐξελισσομένου ζητήματος, οὐδαμῶς δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποτελοῦσαι σκιαγραφίαν — ἔστω καὶ ἀπὸ γενικωτάτης ἀπόψεως — ἐν χρονολογικῇ συναφείᾳ μεθοδικῶς ἐξιστορουσαι τὰ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ὅλου ζητήματος, ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ γενέσεως, μέχρι τοῦ σημείου εἰς ὃ ἄχρι τῆς ὥρας ἐξίκετο. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἐπιχειροῦμεν νὰ θεραπεύσωμεν, εἰ καὶ περιεκτικῷ τῷ τρόπῳ, τανῦν, ὅτε, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κυρώσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς «προσυνοδικῆς Ἐπιτροπῆς» περὶ τοῦ διαγράμματος καθ' ὃ μέλλει καταρτισθῆναι ἡ ἐν Μόσχᾳ προσεχῶς συγκροτηθησομένη τοπικὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ζήτημα, τὸ ζωτικώτατον μὲν διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ἐνδιαφέρον δὲ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν καὶ τὴν καθόλου Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, φαίνεται εἰσελθὸν, πλέον, εἰς τὴν πρακτικὴν καὶ τελικὴν αὐτοῦ φάσιν.

Τὴν συνοπτικοτάτην ἐξιστόρισιν ταύτην θέλομεν προσπαθήσει ἵνα περιορίσωμεν αὐστηρῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ καθαρῶς ἐκκλησιαστικοῦ ὁρίζοντος, ἀποφεύγοντες ἐπιμελῶς πᾶσαν παρέκκλισιν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀναμορφωτικὸν ὀργασμὸν τὸν ἐπιπνέοντα, μετ' ἐντάσεως, ἐφ' ἅπαντος τοῦ ἐν τῇ ἀχανεῖ Αὐτοκρατορίᾳ τοῦ Βορρᾶ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, εἰ καὶ ὁ χωρισμὸς οὗτος, ὡς ἐκ τῆς πολυτρόπου συσχετήσεως καὶ ἀλληλουχίας τῶν μὲν πρὸς τὰ δὲ, ἀποβαίνει οὐ μόνον ἄγαν δυσχερὴς, ἀλλὰ καὶ ἥκιστα συντελεστικὸς εἰς τὴν εὐκρίνειαν τῆς ἐκθέσεως.

Α΄.

Τῇ 12 Δεκεμβρίου 1904, αὐτοκρατορικὸν Οὐκάζιον ἐπηγγέλλετο εἰς τὸν ρωσσικὸν λαὸν σπουδαίας μεταρρυθμίσεις ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων τῆς διοικήσεως τοῦ Κράτους. Ἡ ἐπεξεργασία δὲ ἐν τοῖς καθέκαστα καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐξαγγελθεισῶν μεταρρυθμίσεων ἔμελλε νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῶν μελετῶν μεγάλης Ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ἐκ τοῦ Σωματείου τῶν Ὑπουργῶν τοῦ Κράτους, ἐκ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πετρουπόλεως κ. Ἀντωνίου, προεξάρχοντος μέλους τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐκ τοῦ κ. Σάμπλερ, βοηθοῦ τοῦ παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου καὶ ἱκανῶν ἐκ τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τοῦ Κράτους.

Ἅμα ἀρξαμένων τῶν «ἰδιαιτέρων συσκέψεων» τῆς μεγάλης ταύτης Ἐπιτροπῆς, τῆς προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ κόμητος Βίττε, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πετρουπόλεως ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω διαρρυθμίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθὼς καὶ τῶν ἀπὸ ταύτης, ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου, ἤδη, αἰῶνος ἕνεκα τῆς διορθώσεως τῶν λειτουργικῶν βιβλίων τῆς γε-

* Βλέπε φύλλ. 36, 10 Σεπτεμβρ. 1905, φύλλ. 50, 17 Δεκεμβρίου 1905, φύλλ. 51, 25 Δεκεμβρ. 1905. φύλλ. 2, 13 Ἰαν. 1906, φύλλ. 5, 4 Φεβρ. 1906. φυλλ. 9, 3 Μαρτ. 1906.

νομένης ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Νίκωνος, ἀποσπασθέντων «παλαιοπίστων ἢ ρασκολνίκων». Ἀναλαβὼν μετὰ παρρησίας καὶ ἀληθοῦς κατὰ Χριστὸν ζήλου τὰ μέγιστα τιμώντων αὐτὸν τὴν ὑπεράσπισιν τῶν διοικητικῶς καταπιεζομένων «παλαιοπίστων», ὁ Πετρουπόλεως Ἀντώνιος ἀπῄτησεν ἐντόνως τὴν κατάπαυσιν τῶν καταπιέσεων τούτων ὡς ἄντικρυς ἀντικειμένων τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Θεανθρώπου τῇ καταδικαζούσῃ τὴν χρῆσιν καταναγκαστικῶν μέσων ἐπὶ τῶν ζητημάτων συνειδήσεως καὶ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων.

Ταυτοχρόνως ὅμως ὁ γεραρὸς μητροπολίτης ἐπέστησε τὴν σύντονον προσοχὴν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἐν Ρωσσίᾳ καταστάσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὑπέδειξεν αὐτῇ πόσον ἄτοπον καὶ ὁποίων δυσαρέστων συνεπειῶν πρόξενον θὰ ἦτο, ἂν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπεσχισμένοις χριστιανοῖς τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς διοργανώσεως, αὕτη παρέμενεν ἐστερημένη τοῦ δικαιώματος τούτου, ἐστερημένη, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἤδη Πέτρου τοῦ Μεγάλου, τῶν ἰδίων Συνόδων καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξάρτησιν τοῦ Κράτους. Ἐτόνισεν, ἰδίᾳ, ὅτι τὸ καθεστὼς τῆς ἐκλογῆς καὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν ἔδει νὰ μεταρρυθμισθῇ οὐσιωδῶς, διότι μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ καθίστατο ἐφικτὴ ἡ παγίωσις τῆς εὐεργετικῆς αὐτῶν δράσεως ἐπὶ τοῦ ποιμνίου των καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ τούτου προάσπισις ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς καὶ παραπλανήσεως.

Ἡ σαφὴς καὶ πεπαρρησιασμένη αὕτη γλῶσσα τοῦ μητροπολίτου Πετρουπόλεως ἐνεποίησε μεγίστην ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς· ὁ δὲ πρόεδρος ταύτης κόμης Βίττε ἐδήλωσεν, ἀπεριφράστως, ὅτι ἐθεώρει ὡς ἁμάρτημα τὴν μὴ ἀποτελεσματικὴν προάσπισιν τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς πολυτίμου ταύτης παρακαταθήκης τῆς κληροδοτηθείσης τῷ ρωσσικῷ λαῷ ὑπὸ τῶν προγόνων του. Μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας δὲ, ἀνεκοίνωσε τῷ μητροπολίτῃ Ἀντωνίῳ ὅτι, αὐτοκρατορικῇ ἐπινεύσει, προσεκαλεῖτο ὅπως ἀναπτύξῃ ἐν εἰδικῷ ὑπομνήματι τὰ αἰτήματα καὶ τοὺς πόθους τῆς ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας.

Τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο, συνταχθὲν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων καθηγητῶν τῆς θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετρουπόλεως καὶ ὑποβληθὲν τῇ «Ἐπιτροπῇ», στηρίζεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς κεντρικῆς ἰδέας τῆς ἀναπτυχθείσης καὶ προφορικῶς ἐνώπιον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου· ὅτι, δηλονότι, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποτελούσης ἓν τῶν θεμελιωδῶν ἐρεισμάτων καὶ ἕνα τῶν ἱστορικῶν ὅρων τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ρωσσικοῦ κράτους, ἡ διαρρύθμισις τοῦ διέποντος αὐτὴν διοργανισμοῦ ἦν ἀπολύτως ἀπαραίτητος πρὸς λυσιτελῆ συνέχισιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ πρὸς συγκράτησιν τοῦ λαοῦ ἐν τῇ πατρῴᾳ πίστει καὶ εὐσεβείᾳ. Ἀπὸ τῆς γενικῆς δὲ ταύτης ἀρχῆς κατερχόμενον τὸ Ὑπόμνημα εἰς τὰ καθέκαστα, ὑποδεικνύει τὰ ἀκόλουθα μεταρρυθμιστικὰ μέτρα· α') Μείωσιν, ἂν μὴ πλήρη κατάργησιν, τῆς διαρκοῦς καὶ ἀγρύπνου ἐποπτείας καὶ ἐπεμβάσεως τοῦ Κράτους εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν βίον καὶ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας (μὴ οὔσης ἐλευθέρας νῦν παρὰ εἰς μόνα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν θείαν λατρείαν) καὶ ἀναγνώρισιν αὐτῇ πλήρους ἐλευθερίας ἐνεργείας ἐν ἅπασι τοῖς ἐσωτερικοῖς ζητήμασι, ρυθμιστέοις κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν κανόνων· β') Μείζονα ἀποκέντρωσιν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ διοικήσει διὰ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς αὐτονομίας τῶν ἐνοριῶν. γ') Τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος συμμετοχῆς τοῦ κλήρου ἐν ταῖς ἐπαρχιακαῖς συνελεύσεσιν, ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Κράτους καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Ὑπουργικῷ Σωματείῳ· δ') Ἁπλοποίησιν τῶν διατάξεων τῶν διεπουσῶν τὴν κτῆσιν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων ἐπὶ τῷ τέλει πλείονος διευκολύνσεως ταύτης. Ὡς τελικὸν δὲ συμπέρασμα πάντων τῶν ἀνωτέρω τὸ Ὑπόμνημα εἰσηγεῖτο «ἵνα ὑποδειχθῇ τῷ Αὐτοκράτορι ἡ ἀνάγκη τῆς συγκλήσεως εἰδικῆς συνελεύσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, τῇ συμμετοχῇ καὶ ἑτέρων ἁρμοδίων προσώπων, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ ἐν ἰσχύι ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ πρὸς καταρτισμὸν τοῦ σχεδίου τῶν ἐπενεκτέων ἀναγκαίων μεταρρυθμίσεων».

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Ἀποχωρήσας ἐπί τινας ἡμέρας ἀπὸ τῶν συνοδικῶν ἐργασιῶν, ἕνεκα μεταβάσεως εἰς Ἐπιβάτας χάριν τῶν ἐξετάσεων τῶν Ἀρχιγενείων ἐκπαιδευτηρίων, ἐπανέκαμψεν ἐνταῦθα τὴν τετάρτην ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτσης κ. Γρηγόριος.

Βασιλικὴ ἑορτή.—Τῇ παρασκευῇ, 29 λήξαντος, ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ ἑορτῇ τοῦ βασιλέως τῶν σέρβων Πέτρου Α΄. τηλεγραφικῶς διεβίβασε τῇ Α. Β. Μ. τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ προσρήσεις καὶ εὐχὰς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, εἰς ὃν τηλεγραφικῶς ἐπίσης ἀπήντησεν εὐχαριστῶν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Πέτρος, ἐξαιτούμενος ὑπὲρ ἑαυτοῦ συνάμα καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τὰς πατριαρχικὰς εὐχάς.—Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. παρέστη κατὰ τὴν ἐν τῇ Σερβικῇ Πρεσβείᾳ ψαλεῖσαν ἐπὶ τούτῳ δοξολογίαν ὁ πανοσλ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Μητρόπολις Ἀμασείας.—Ἕνεκα κατηγοριῶν τινων ἐξ Ἀμισοῦ κατὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀμασείας, πρὸς ἃς ἀπήντησεν οὗτος, ἐπαναληφθεισῶν αὐτῶν καὶ πάλιν, ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ εἰς Ἀμισὸν μετάβασις τοῦ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτου Τιβεριουπόλεως καὶ Στρωμνίτζης ὡς ἐξάρχου τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐξέτασιν ἀμερόληπτον καὶ ἀκριβῆ τῆς ἐκεῖ καταστάσεως.

Μητρόπολις Κασσανδρείας. — Γενομένης δεκτῆς συνοδικῶς τῆς κανονικῶς ὑποβληθείσης τῇ Ἐκκλησίᾳ παραιτήσεως τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Ἰωάννου, διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος μέχρι τῆς ἐκλογῆς μητροπολίτου ὁ ἐκ τῶν ἐκεῖ ἱερέων ὁσιώτατος κ. Γαβριὴλ, τοῦ τέως μητροπολίτου Κασσανδρείας ἔχοντος ἐπ' ἀδείας ἵνα μεταβὰς διαμείνῃ ὅπου ἂν ἐθέλῃ.

Κανονικὴ ἄδεια.— Λήξαντος τοῦ χρόνου τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ κανονικῆς ἀδείας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, τῇ τετάρτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου κ. Γεννάδιος, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ πανοσ. Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Γερασίμου Θεολογίδου.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος ἀφικόμενος ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ νέος ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους πανοσ. γέρων κ. Χαραλάμπης μοναχὸς Διονυσιάτης, ἀπῆλθε δὲ τῇ τετάρτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁ τέως τοιοῦτος πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀμβρόσιος Ἰβηρίτης, ἀγαθὰς παρ' ἡμῖν καταλιπὼν ἀναμνήσεις ἐπί τε συνέσει καὶ αὐστηρᾷ μοναχικῇ πολιτείᾳ. —Ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἀφίκοντο εἰς Θεσσαλονίκην χάριν ὑποθέσεων τῶν μονῶν οἱ ἐκ τῶν γερόντων ἁγιορειτῶν πανοσιολογιώτατοι Στέφανος ἀρχιμ. Παντοκρατορινὸς καὶ Συνέσιος, Ἀέτιος καὶ Κύριλλος προηγούμενοι Ξηροποταμηνοὶ καὶ Ἱερεμίας διάκονος Σταυρονικητινός.

Ἑορτὴ Μεγίστης Λαύρας.—Χθὲς, πανηγυριζούσης τὴν ἑαυτῆς πανήγυριν τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς Μεγίστης (τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου) Λαύρας ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῇ πανηγυριζούσῃ πνευματικῶς ὁσίᾳ τῶν λαυριωτῶν ἀδελφότητι καὶ ηὔξατο τὰ δέοντα.

Ἐξαρχικαὶ ἀποστολαί. — Ἐπανῆλθεν αἰσίως ἐκ τῆς εἰς Νεοκαισάρειαν μεταβάσεως πρὸς ἐξέτασιν τῶν κατὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου διατυπωθεισῶν κατηγοριῶν ὁ πατριαρχικὸς ἔξαρχος πανιερ. μητροπολίτης Μεσημβρίας κ. Τιμόθεος.—Ἐπίσης κατῆλθεν εἰς Κασάνδρειαν πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν κατὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κασανδρείας ὑποβληθεισῶν μομφῶν καὶ ἐκπληρώσας τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ ἀπῆλθεν ὁ πατριαρχ. ἔξαρχος πανιερ. μητροπολίτης Βοδενῶν κ. Στέφανος.

Ποιμενικὰ μέριμνα.—Ἐπανῆλθε τῇ προπαρελθούσῃ ἑβδομάδι, μετὰ τὴν πνευματικὴν ἐπίσκεψιν χωρίων τινων τῆς μητροπόλεως Νικομηδείας μερίμνῃ τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου, ὁ πανιερ. μητροπολίτης πρώην Μαρωνείας κ. Κωνστάντιος.

Ἐπισκέψεις.—Τὴν ἑβδομάδα ταύτην καὶ τὴν παρελθοῦσαν ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἔξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰ. Γρυπάρης, ὡς καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγεμονίας Σάμου Ἀλ. Γάγκος ἐφέντης. Ἐπίσης προσῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π ἡ ἐλλογ. κ. Ὀλυμπιὰς Λυμπεριάδου, διευθύντρια τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Οἰκοτροφείου τῶν θηλέων, πολλὰ περὶ τοῦ κοινωφελοῦς τούτου καθιδρύματος ἀναγγείλασα —Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Α. Θ. Π. ἐπε-

σκέψατο τὰ Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖα ἀρρένων Πριγκήπου καὶ θηλέων (Πρώτης) Σινιόσογλου καὶ διεπυνθάνετο τὰ κατ' αὐτά.—Ἐπίσης ἐπεσκέψατο τὸν ἐν Χάλκῃ σχολάζοντα μακαριώτατον πατριάρχην πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημον, τὸν ἐν Χάλκῃ παραθερίζοντα σεβαστὸν πρεσβύτην κ. Κ. Ἠλιάσκον καὶ τὸν ἐν Πρώτῃ κ. Συμεὼν Παπαδάκην, οἰκονομικὸν σύμβουλον τῶν Πατριαρχείων.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί.— Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Ἀποστόλῳ, τηλεγραφικῶς δ' ἠύξατο τὰ δέοντα τοῖς ἑορτάζουσι κκ. Πέτρῳ Δεληγιάννῃ καὶ Πέτρῳ Βασιλοπούλῳ—τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ἡρμήνευσεν ἐπίσης τῷ μὲν κ. Παύλῳ Ἀλ. Καραθεοδωρῇ ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος, μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σερβικῆς πρεσβείας ἀναχώρησιν, τῷ δὲ κυρίῳ Πετράκῃ Τσαούσογλου ὁ ἱερολγ. δευτερεύων, καὶ τῷ κ. Παύλῳ Κέπετζῃ, διευθυντῇ τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου τῶν διαβατηρίων ὁ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν διακόνων καὶ ὑπογραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Διονύσιος.

Φιλογενὴς δωρεά.—Ὁ ἐν Σμύρνῃ ἐλλόγιμος διευθυντὴς τῆς «Ἀμαλθείας» κ. Σωκράτης Σολομωνίδης ἐδωρήσατο εἰς τὸ Πατριαρχικὸν τυπογραφεῖον 100 ὀκάδες στοιχείων γαλλικῶν. Συνοδικῇ διαγνώμῃ, ἡ Α. Θ. Π. ηὐχαρίστησε τῷ δωρητῇ διὰ καταλλήλου γράμματος.

Τὰ περὶ Θεολογ. σχολῆς εἰς τὸ προσεχὲς

Ἐκ Καρεῶν Ἁγίου Ὄρους ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἀπὸ πρώτης ἰουλίου τὰ ἑξῆς·

Ἡ ἱερὰ Μ. μονὴ τῆς Λαύρας δι' ἐνσφραγίστου γράμματος πρὸς τὴν ἱερὰν Κοινότητα ὑπὸ ἡμερομ. 20 ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἀποδεικτικῶς καὶ κατηγορηματικώτατα διαψεύδει τὸ ὑπὸ τοῦ ἐλλογίμου κ. Καρολίδου ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ, τῇ ἐπιγραφομένῃ «Ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, ἐν Ἀθήναις 1896» ἐν σελίδι 69, ἀναφερόμενον περὶ ὑπάρξεως δῆθεν μυστικοῦ τινος συμφωνητικοῦ ἐγγράφου ἀπὸ μέρους τῆς ἱερᾶς μονῆς Λαύρας πρὸς τὸ ἐν Προβάτᾳ κελλίον αὐτῆς «Ἅγιος Ἀρτέμιος» παρακαλοῦσα, ὅπως πρὸς τῇ διαβεβαιώσει αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως τοιούτου ἐγγράφου, καλέσῃ ἡ ἱερὰ Κοινότης καὶ τοὺς ἐν τῷ εἰρημένῳ κελλίῳ διαμένοντας καὶ παρ' αὐτῶν ἐπισήμως πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἀνυποστάτου καὶ πεπλανημένου τῆς τοιαύτης δόξης, ἀποδεκτῆς δυστυχῶς καὶ παρά τισι τῶν ἐπαϊόντων ἁγιορειτῶν γιγνομένης καὶ εἰς ἐπιβλαβῆ καὶ ἐπικίνδυνα συμπεράσματα ἀγούσης. Ἡ ἱερὰ Κοινότης μετακαλεσαμένη τοὺς ἐν τῷ κελλίῳ «Ἅγιος Ἀρτέμιος» διαμένοντας γέροντα Ἀθανάσιον, ἱερομόναχον, Ἀδριανὸν καὶ Σέργιον ἱερομονάχους, ἤκουσε καὶ διεβεβαιώθη παρ' αὐτῶν, ὅτι οὐδέποτε καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιστάσει, συμφώνως τοῖς κελλιωτικοῖς καθεστῶσιν ἐδόθη αὐτοῖς, πλὴν τοῦ συνήθους ὁμολόγου, ἕτερόν τι ἔγγραφον, οἵτινες τὴν ὁμολογίαν καὶ διαβεβαίωσιν αὐτῶν τούτων κατέθηκαν δι' ἐνυπογράφου αὐτῶν γράμματος πρὸς τὴν ἱερὰν Κοινότητα, διακηρύττοντες καὶ ὁμολογοῦντες, ὅτι εἴποτε τοιοῦτόν τι ἔγγραφον ἀναφανῇ θεωροῦσι καὶ κηρύττουσιν αὐτὸ ἄκυρον καὶ ὡς μὴ ὑπάρχον.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ὁ διορισμὸς προϊσταμένου τῆς ἐν Μάντζεστερ (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, εἰς ἣν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέστειλε τοιοῦτον τὸν εὐλαβέστατον πρεσβύτερον κ. Ζήσην Φωτιάδην, δικαιολογεῖ τὴν ἔκδοσιν καταλόγου ἀκριβοῦς τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἱερέων, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ἃς ἀνήκουσιν, ὃν, ἡμετέρᾳ παρακλήσει, συνέταξε καὶ ἀπέστειλεν ἡμῖν φίλος τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας».

Κατὰ τὸν κατάλογον ἤτοι καταστατικὴν ταύτην, εἰς τριάκοντα καὶ τέσσαρες ἀριθμοῦνται οἱ πρεσβύτεροι οἱ κανονικῶς ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀποσταλέντες καὶ οἱ ὑπὸ τῆς ἁγίας Συνόδου τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἰτήσει βεβαίως τῶν κοινοτήτων—ἐκπεμφθέντες. Ἀλλ' ἐν αὐτοῖς συναριθμοῦνται, κατ' ἀτυχίαν, καὶ πέντε «ἀπολελυμένως» ἐκεῖ διαμένοντες, ἀνήκοντες εἰς Ἐκκλησίαν τινα, μεταβάντες αἰτήσει κοινότητός τινος ἢ συστάσει ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἢ συστάσει πιθανῶς ἰδιωτῶν, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταμείβοντες.

Κληρικοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰσὶν οἱ προϊστάμενοι τῶν ἑξῆς ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων 1) Νέας Ὑόρκης Μεθόδιος Κουρκουλῆς—2) Βοστώνης Νέστωρ Σουσλίδης, οἰκονόμος τῆς Μ. Ἐκκλησίας—3) Λύνν (Μασσαχουσέτης) Βασίλειος Λαμπρίδης, οἰκονόμος τῆς αὐτῆς—4) Ἀτλάντας (Γεωργίας) οἰκονόμος Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου—5) Μιννεαπόλεως (Μασσαχουσέτης) ἀρχιμ. Κύριλλος Βαφειαδάκης— 6) Πρόβιδενς Θωμᾶς Δημητρίου—7) Φιλαδελφείας Δημ. Πετρίδης—8) Κιγκινάτης (Ὄχιο) Ναθ. Σιδέρης— 9) Σαβάννας (Γεωργίας) Θωμᾶς Παπαγεωργίου—10) Μάντζεστερ Ζήσης Φωτιάδης.

Κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσὶν οἱ προϊστάμενοι τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων 1) Βασιγκτῶνος ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Ἀλεξόπουλος—2,3) Σικάγου ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Μανδηλάρης καὶ Λέων Πηγέας—4) Ἁγίου Φραγκίσκου (Καλλιφορνίας) Κωνστ. Τσαπραλῆς—5)Λόουελ (Μασαχουσέτης) Νικόλαος Λάζαρις—6)Πιτσβούργης (Πενσυλβανίας) Π. Ροδόπουλος—7) Ἁγίου Λουδοβίκου Παν. Φιαμπόλης—8) Μίλγουοκ Ἄνθιμος Ἰωαννίδης—9) Σώλτ Λέηκ ἀρχιμ. Παρθένιος Λυμπερόπούλος—10) Νιούαρκ Θεόδωρος Προυσιανός—11) Βιρμιγχάμης (Ἀλαβάμας) Κωνστ. Κανέλλος—12) Βούφφαλο (Νέας Ὑόρκης) Π. Κωνσταντίνου—13) Βαλτιμόρης Κωνστ. Δουρόπουλος—14) Πουέβλου (Καλοράδου) Κλεον. Παπαγεωργόπουλος—15) Μιννεαπόλεως (Μινεσότης) Ἠλίας Ἀνδρικόπουλος—16) Σεβοϋγὰν (Βισκονσίνης) Παντ. Γκορογιάννης—17) Σπρίγκφηλδ (Μασαχουσέτης) Ἀντ. Κόκκινος—18) Ἰνδιανουπόλεως Νικόλαος Βελώνης—19) Νόρθαμπτον (Πενσυλβανίας) Ν. Δημητρίου καὶ 20) Ἰησουΐτης Ἀμβρόσιος Παρασχάκης, ἀνήκων δῆθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, πρότερον προϊστάμενος τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος ἐν Μάντζεστερ, ἀφ' ἧς ἐπέτρεχεν ἑτέρας, ὕστερον ἐνσκήψας ἐν τῇ κοινότητι Λύνν, ἐν ᾗ ἀγνοοῦμεν ἂν εἰσέτι παραμένῃ, Σήμερον ὁπωσδήποτε εἰς οὐδεμίαν νομίμως ὑπηρετεῖ κοινότητα, καταριθμούμενος ἐν τοῖς «ἀπολελυμένως» ἱερουργοῦσιν, ὅπερ ἀντικανονικόν.

Ἐπίσης, ὡς ὁ ἀρχιμ. κ. Παρασχάκης, ἀπολελυμένοι περιέρχονται κοινότητάς τινας τῆς Ἀμερικῆς 21) ὁ ἱερεὺς Λεωνίδας Ἀδαμάκος, πιθανῶς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ παραμένων νῦν, 22) ὁ ἀρχιμ. Κύριλλος Γεωργιάδης, ἐν Σικάγῳ παραδιατρίβων, ἐπιτιμηθείς, ὡς ἠκούσθη νῦν, ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑφ' ἧς ἀπεστάλη μετὰ πολλῶν ἐπαίνων τῆς παιδείας αὐτοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς πολιτείας καὶ 23) ὁ λεγόμενος ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος Βακαλᾶος, ἀνήκων, ὡς διαθρυλλεῖ αὐτός, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως (ἐὰν ᾖ ὁ ἐκ Σάμου). Οἱ ὑπ' ἀριθμοὺς 21 καὶ 22 ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Πέμπτος τοιοῦτος ἱερεύς, οὗ ἀνεξιχνίαστα τὰ ἴχνη καὶ ὁ βίος, ἀριθμητέος ὁ περὶ οὗ πολὺς ἄλλοτε θροῦς ἐγένετο ἀρχιμ. Σολωμονίδης, ὅστις χειροτονηθείς, ὡς ἔλεγεν, ὑπὸ τοῦ ρώσσου ἐπισκόπου Ρκφκὴλ δύναται ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ὀρθόδοξον ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀλλ' εἰς οἱανδήποτε κἂν ἀνήκωσιν Ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ ἂν παριστῶσιν αὐτοὺς ἁγιωτάτους αἱ ἰδιωτικαὶ συστάσεις ὑπὲρ ἑκάστου ἱερέως, ἐν τούτοις αἱ ἐν ἀμερικανικαῖς πόλεσιν ἑλληνικαὶ ἀποικίαι δέον νὰ ἐξετάζωσι τὰ ἐπίσημα γράμματα, ἃ φέρει μετὰ χεῖρας ὁ προσερχόμενος, ὅστις πρέπει νὰ κηρύττῃ τὴν εἰρήνην. Τοῦτο αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἐνετείλατο τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις καὶ μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν τοῖς τῶν χαρισμάτων καὶ τῆς ἀποστολῆς ἐκείνων διαδόχοις· «Εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε, πρῶτον λέγετε· Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ». Ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ πᾶσαν χριστιανικὴν ἐποικοδομητικὴν διδασκαλίαν οὐδεὶς δύναται διδάξαι, ἐὰν μὴ ᾖ πρὸς τοῦτο ἀπεσταλμένος, ὡς ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος διακελεύεται. Κληρικὸς δὲ τὴν ἀποστολικὴν ἀθετῶν παραίνεσιν καὶ τὴν σωτήριον διδασκαλίαν, καὶ φαινόμενος μὲν ὅτι διδάσκει τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ πράγματι συνταράττων τὰς χριστιανικὰς συνειδήσεις, ἐστὶν ἀνάξιος τῆς ἱερᾶς καὶ θείας τοῦ ἱερέως ἀποστολῆς.

Ἡ παρείσδυσις ἐν ἠρέμοις καὶ εὐκνδρούσαις ἑλληνικαῖς κοινότησι κληρικῶν χωρὶς συστατικῶν γραφῶν, εἴτε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἴτε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐτὴ καὶ μόνη δύναται νὰ ἐγείρῃ σκάνδαλα ἐν μέσῳ ἀδελφῶν, τὰ σκάνδαλα δὲ ταῦτα πρέπει νὰ ἄρῃ ἡ κοινὴ συνεργασία τῶν κανονικῶς προϊσταμένων ἱερέων καὶ τῶν ἐντιμοτάτων μελῶν τῶν ἑκασταχοῦ κοινοτικῶν ἐπιτροπῶν. Οἱ παραμένοντες ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ Λύνν καὶ Σικάγῳ ἱερεῖς ἔχουσι πρὸ αὐτῶν ἠνεῳγμένον θαυμαστῆς ἀποστολῆς στάδιον, ἐν ᾧ δύνανται νὰ διαπρέψωσιν, ἐὰν θέλωσιν· ἐκεῖ ὅπου προσηλυτεύονται ἁρπάζουσιν ἀφ' ἡμῶν τοὺς πιστούς, ὅπου ἕλληνες ὀρθόδοξοι, ὡς ἐν Κούβᾳ, γράφουσι δημοσίᾳ κατὰ τῶν πατρίων δογμάτων, βαίνοντες εἰς θρησκευτικὸν ὄλεθρον, καὶ βέβαιον, δυστυχῶς, ἐκφυλισμόν.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχειοφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακεὶμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὄρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20—ὁ Β' 40 ὁ Γ' 60, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

ΤΟ ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ*

Ἐὰν δὲ ὁ Παῦλος τρία ἔτη μετὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστροφήν του ἦλθε καὶ εὗρε τὸν ἀπόστολον Πέτρον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἵνα ἴδῃ καὶ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ (Γαλατ. α', 18.19), τοῦτο ἔπραξε βεβαίως ὄχι διότι ἀνεγνώριζεν ἐν τῷ Πέτρῳ «τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἐκκλησίας», ὡς φρονοῦσιν οἱ θεολόγοι τῆς Ρώμης, ἀλλ' ἐξ εὐνοήτου ἐπιθυμίας ἵνα συνομιλήσῃ μεθ' ἑνὸς αὐτόπτου καὶ οἰκειότερον πρὸς τὸν Σωτῆρα διακειμένου μαθητοῦ, καὶ λάβῃ αὐθεντικωτέρας καὶ πληρεστέρας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας πληροφορίας· καθόσον, ὡς γνωστὸν, ὁ Παῦλος δὲν εἶχε γνωρίσῃ προσωπικῶς τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἔπρεπε νὰ ἀναπληρώσῃ διὰ τῆς γνωριμίας καὶ ἀναστροφῆς μετὰ μαθητῶν ἀμέσως συνομιλησάντων τῷ Κυρίῳ. Ἄλλως τε αὐτὸς οὗτος ὁ ἀπόστολος Παῦλος βεβαιοῖ (ἔνθ' ἀνωτέρω) ὅτι εἶδε καὶ ἐγνώρισε καὶ τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἀποστολικῶν Πράξεων (κεφ. θ', 26 καὶ ἑξῆς. πρβλ. Γαλ. β', 9) καὶ ἄλλους ἀποστόλους.

— Ὁ διϊσχυρισμὸς τῶν ὑπερμάχων τοῦ Παπισμοῦ ὅτι ἡ πρὸς τὸν Πέτρον ἐπίσκεψις τοῦ Παύλου ἐγένετο κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον, ὅπως ὑποβάλῃ οὗτος τῷ «ἡγεμόνι τῶν ἀποστόλων» τὰ σέβη καὶ τὸ κήρυγμα αὐτοῦ καὶ λάβῃ τὴν ἔγκρισιν καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἄρχοντος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι, δύναταί τις εἰπεῖν, γελοῖος διϊσχυρισμός, διότι ἐξ ὧν ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος λέγει ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ (κεφ. α', 11. 12) τὸ Εὐαγγέγιον αὐτοῦ δὲν ἔλαβεν οὔτε ἐδιδάχθη παρ' ἀνθρώπου, ἀλλ' εἶχεν ἐξ ἀμέσου πρὸς αὐτὸν ἀποκαλύψεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἀνάγκην ἄρα δὲν εἶχεν οὔτε τῆς ἐγκρίσεως οὔτε τῶν ὁδηγιῶν τοῦ Πέτρου ἐν τούτῳ. Ἄλλως τε ἐξ ὧν αὐτὸς ὁ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλος αὐτόθι ἱστορεῖ περὶ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, λέγων ὅτι οὗτος «ἦν κατεγνωσμένος ὡς μὴ ὀρθοποδῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου», καὶ ὅτι κατὰ πρόσωπον αὐτὸν ἤλεγξεν ἔμπροσθεν πάντων, γίνεται ἀναντίλεκτον, ὡς ἤδη καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἴπομεν, ὅτι ὁ Παῦλος οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχε περὶ τοῦ Πέτρου ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοποτηρητοῦ τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῆς γῆς. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ποίαν χώραν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ παπικὴ ἀδολεσχία ὅτι ὁ Παῦλος ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ ὅπως ὑποβάλῃ τῷ ἄρχοντι της Ἐκκλησίας τὰ σέβη του καὶ λάβῃ τὴν ἔγκρισιν καὶ τὰς ὁδηγίας του περὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματός του; Οὐ μόνον δὲ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλ' οὔτε ἄλλος τις τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκότων τοιαύτην ἰδέαν περὶ τοῦ Πέτρου εἶχεν. ἀνάγνωθι τὸ ι', καὶ ια' κεφ. τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων καὶ τὴν προηγουμένην σημείωσιν. Ὅτι δὲ ὁ ἀπόστολος Παῦλος οὐδ' ἀμυδρὰν ἰδέαν εἶχε περὶ πρωτείου παπικοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὔτε διὰ τοῦτο ἑπομένως ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Πέτρου, γίνεται φανερὸν καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου, πρῶτον τάσσει τὸν Ἰάκωβον καὶ δεύτερον τὸν Πέτρον καὶ **στύλους τῆς Ἐκκλησίας** ἀποκλεῖ **καὶ τοὺς τρεῖς**, οὐδεμίαν διάκρισιν τοῦ Κηφᾶ ποιούμενος. «Καὶ γνόντες, λέγει, τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι Ἰάκωβος καὶ Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ δοκοῦντες εἶναι στύλοι τῆς Ἐκκλησίας κτλ.» (Γαλατ. β', 9).

Οὐ μόνον δὲ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, ἀλλ' οὐδ' ὁ Πέτρος αὐτὸς εἶχε περὶ ἑαυτοῦ τοιαύτην ἰδέαν, οὐδὲ τοιαύτην ἑπομένως θέσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἵαν ἡ Ρώμη ἔπλασεν εἰς αὐτὸν ὕστερον. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ στάσις τοῦ Παύλου, ἐλέγχοντος τὸν Πέτρον κατὰ πρόσωπον ὡς μὴ ὀρθοποδοῦντα πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, θὰ ἀπεδοκιμάζετο παρὰ πάντων μάλιστα δὲ παρὰ τοῦ Πέτρου, ὅστις καὶ τάχιστα θὰ ἐσωφρόνιζεν αὐτὸν ὡς Βικάριος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ περὶ τοῦ ὑποτιθεμένου πρωτείου σιωπὴ τοῦ Πέτρου εἶναι, λέγει ὁ Γεττέ, τὸ πάντων ἐκπληκτικώτατον. Ἐὰν ὁ Πέτρος ἦν τῷ ὄντι τοιοῦτος ὁποῖον ἡ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία θέλει νὰ παραστήσῃ, ἀπόλυτος τούτέστιν ἄρχων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ εἶχε πάντως γνῶσιν τούτου. Ἐὰν εἶχε γνῶσιν, διατὶ οὐδ' ἅπαξ ἐνήργησεν ὡς σήμερον ὁ Πάπας ἐνεργεῖ; Ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ οὕτω κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτε ἀπήγγειλε τὸν πρῶτον λόγον του, καὶ ὅμως δὲν ἐνήργησεν. Ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ οὕτω κατὰ τὴν ἀποστολικὴν Σύνοδον τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὅμως δὲν ἐνήργησεν. Ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ οὕτω ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὅτε κατὰ πρόσωπον ἠλέγχθη ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, καὶ ὅμως δὲν ἐνήργησεν. Ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ οὕτω, ὅτε ἐν Κορίνθῳ ἔλαβε χώραν τὸ σχίσμα τῶν λεγόντων «Ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλώ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ», καὶ ὅμως δὲν ἐνήργησεν. Ἠδύ-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 402—404.

νατο νὰ ἐνεργήσῃ οὕτω εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις, καὶ ὅμως δὲν ἐνήργησε. Τί σημαίνει τοῦτο; Τί σημαίνει ἡ τοιαύτη στάσις τοῦ Πέτρου; Τί ἄλλο εἰμὴ ὅτι, καὶ ὁ Πέτρος ἦν ὅ,τι ἦσαν οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι; Τί ἄλλο εἰμὴ ὅτι καὶ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχον περὶ τοῦ πρωτείου, δι' οὗ ἐστόλισαν τὸν ἀπόστολον τοῦτον καὶ ἑαυτοὺς ἔπειτα οἱ Πάπαι; Ὅτι δὲ οὐδαμοῦ παρέρχεται εἰς μέσον ὁ Πέτρος ἀντιποιούμενος ἀνωτέραν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐξουσίαν, μαρτύρια τρανὰ ἔχομεν καὶ αὐτὰ τὰ γράμματά του· Καὶ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ ἐπιστολῇ οὐδαμοῦ τάσσει ἑαυτὸν ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀποστόλων· τοὺς δὲ ποιμένας καθόλου τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖ ὡς ἀδελφοὺς ἰσοτίμους, γράφων « **Πρεσβυτέρους** τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ **ὁ συμπρεσβύτερος ἐγώ**». (Α' Πέτρ. ε', 1—4).

Οὕτω βέβαιον καὶ ἀναμφίρηστον παραμένει τῷ ὄντι καὶ ὁ μακάριος ἀπόστολος Πέτρος οὐδεμίαν γνῶσιν εἶχεν, ἀλλ' οὔτε χρῆσιν ἐποιήσατο οἵας δήποτε ὑπεροχῆς ἢ ἀνωτέρας ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποστόλων, ὡς βέβαιον καὶ ἀναντίρρητόν ἐστιν ὅτι πείθεται καὶ ὑπείκει καὶ ἀκολουθεῖ αὐτοῖς, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην σπουδαιότατον γεγονός, τὸ ὁποῖον ἱστορεῖ τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων, ἐν κεφ. η'. στίχ. 14. Ὅτε, λέγει ὁ ἱερὸς Λουκᾶς ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου, ἔφθασεν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἡ χαρμόσυνος εἴδησις ὅτι ἡ Σαμάρεια ἐδέξατο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τότε οἱ ἀπόστολοι ἔπεμψαν ἐκεῖ τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Ἰωάννην, οἵτινες καὶ καταβάντες εἰς Σαμάρειαν, προσηύξαντο περὶ τῶν πιστευσάντων εἰς Χριστὸν ὅπως λάβωσι Πνεῦμα ἅγιον. Ναὶ καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο στεντορείως μαρτυρεῖ ὡς καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐσημειώσαμεν, ὅτι ἡ ὑπερτάτη ἀρχὴ καὶ ἐξουσία ἡ διέπουσα καὶ κυβερνῶσα τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἦτο προνόμιον ἰδιαίτερον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ἀλλὰ τοῦ συλλόγου τῶν ἁγίων ἀποστόλων, εἰς ὃν ὤφειλε νὰ ὑπακούῃ καὶ ὁ Πέτρος. Θὰ ἦτο παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ καὶ πάντῃ ἀκατάληπτος ἡ ἐντολή, ἣν λαμβάνει ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ἐὰν οὗτος ἦν «ὁ ἡγεμὼν τῶν ἀποστόλων» καὶ ὁ ποιμὴν τῶν **προβάτων**, ὡς διατείνονται σήμερον οἱ θεολόγοι τῆς Ρώμης· διότι διαταγὰς δίδει ὁ ἄρχων, οὐχὶ ὁ ἀρχόμενος, ὁ ποιμήν, οὐχὶ τὸ ποίμνιον. Βλέπε τὴν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἑρμηνείαν τῶν κομψῶν τῆς Ρώμης διδασκάλων εἰς τὸ χωρίον τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου κεφ. κα', 15—17. Σ. Μ.

Ἀλλ' ἴσως ἐκ μετριοφροσύνης δὲν ἠθέλησεν ὁ Πέτρος νὰ κάμῃ λόγον καὶ χρῆσιν τοῦ πρωτείου αὐτοῦ—ἴσως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποθέσωμεν τοιοῦτόν τι περὶ τοῦ ἀποστόλου τούτου, ὅσον ἀπίθανον καὶ ἂν ἐφαίνετο τοῦτο εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν προτέρων, ὅσον ἀσυμβίβαστον καὶ ἂν θὰ ἦτο πρὸς τὸν φυσικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀποστόλου τούτου, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν θὰ ἥρμοζε καὶ θὰ συνεβιβάζετο πρὸς τὸ ἀξίωμά του καὶ πρὸς τὴν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντός του—ἀλλὰ καὶ οὕτω οὐδὲν κερδίζει ὁ Παπισμός· διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι συνέβη τοιοῦτόν τι εἰς τὸν Πέτρον ἐκ κακῶς ἐννοουμένης εὐλαβείας ἢ μετριοφροσύνης μὴ τυχὸν προσκρούσῃ τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις· καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τοιοῦτόν τι συνέβη εἰς τὸν Πέτρον καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἱερὰν συναίσθησιν ὅτι εἰς αὐτὸν ἦτο ἀνατεθειμένον τὸ πρωτεῖον, ὅτι αὐτὸς ἦν «ὁ τῶν ἀποστόλων ἡγεμών», οὐδέποτε ὅμως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ παρόμοιον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀποστόλους· οὐδέποτε οὗτοι θὰ ἀπεσιώπων τὸ πρᾶγμα, οὐδέποτε θὰ ἀπέκρυπτον, οὐδέποτε θὰ προσεποιοῦντο ἄγνοιαν τοῦ δοθέντος εἰς τὸν Πέτρον πρωτείου. Εἰς αὐτοὺς τοὐλάχιστον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ χώραν τοιοῦτόν τι· διότι καὶ λόγους πρὸς τοῦτο μετριοφροσύνης καὶ συστολῆς δὲν εἶχον. Ἀπεναντίας οὗτοι ἔχοντες γνῶσιν τοῦ πράγματος, θὰ ἐθεώρουν καὶ ὤφειλον νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ὑποχρεωμένους ἵνα κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου αὐτῶν καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίσωσι καὶ πανταχοῦ διακηρύξωσι καὶ ὅση δύναμις ὑποστηρίξωσι τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου ὅπως λάβῃ τὴν πρέπουσαν ἐφαρμογὴν καὶ πραγματοποιηθῇ ἡ διάταξις τοῦ θείου αὐτῶν διδασκάλου. Πλὴν μάτην ἀναζητεῖ τις ἴχνος τοιαύτης ἐκ μέρους τῶν ἀποστόλων ἐνεργείας πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἐμπέδωσιν τοῦ πρωτείου τοῦ Πέτρου. Οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ φέρονται πρὸς αὐτὸν ὁλοτελῶς ὡς πρὸς ἴσον, ὡς πρὸς ἴσον φέρεται πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, οὐδὲν γινώσκων περὶ τοιούτου πρωτείου, περὶ ὑπερτέρας νομίμου ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας τοῦ Πέτρου, καίτοι αὐτὸς ὡς λαβὼν πολλὰς ἀφορμὰς θὰ ὡμίλει καὶ θὰ ἀπεφαίνετο ὡς ἔδει περὶ αὐτοῦ, ἐὰν τῷ ὄντι τοιοῦτόν τι πρωτεῖον ὑπῆρχε. Παράδοξον τῇ ἀληθείᾳ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου! Νὰ εἶναι ἡ σημαντικωτέρα, ἡ σύμπασαν τὴν Ἐκκλησίαν τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσα διάταξις τοῦ Σωτῆρος, νὰ εἶναι θεσμὸς ἐκ τῶν πρώτων καὶ οὐσιωδεστάτων

διὰ σύνπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον, καὶ ὅμως οὐδεὶς νὰ γινώσκῃ τι ἢ νὰ ὁμιλῇ τι περὶ αὐτοῦ, οὐδ' αὐτὸς ὁ Πέτρος, οὔτε οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, ὡς νὰ ἦτο τὸ πλέον ἀσήμαντον καὶ ἀδιάφορον πρᾶγμα—τοῦτο θὰ ἦτο πάντῃ ἀνεξήγητον καὶ δὴ καὶ ἄτοπον καὶ ἀσυγχώρητον, ἐὰν πράγματι ἦτο δεδομένον εἰς τὸν Πέτρον πρωτεῖον, ἐὰν τῷ ὄντι αὐτὸς ἦν ἡ **πέτρα**, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλησίαν του, ἐάν, ὡς ἀρτίως κύριός τις γράφων ἐκ Γερμανίας πρὸς τὸν καθήμενον ἐπὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ θρόνου ἔλεγεν, «ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης ὡς εἰς διάδοχον τοῦ Πέτρου ἦτο ἀναγκαία πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Πέτρος καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι διὰ τῆς σιωπῆς καὶ ἀδιαφορίας αὐτῶν, ὀλιγωροῦντες τὸν θεσμὸν τοῦτον, τὸν τόσον σημαντικὸν διὰ τὸν χριστιανισμόν, κακῶς θὰ ἐξυπηρέτουν τὴν «σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων», κακῶς θὰ ἐξετέλουν τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου αὐτῶν, καὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν καὶ εἰς ὅλην τὴν μετὰ ταῦτα Ἐκκλησίαν κακὸν, κάκιστον παράδειγμα θὰ ἔδιδον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἀποδοχὴν τοῦ πρωτείου καὶ τὴν ὑποταγὴν τῶν πιστῶν εἰς τὸν Πάπαν. Τοιαύτην ἀπὸ μέρους τῶν ἀποστόλων διαγωγὴν ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ ὑποθέσωμεν· δικαιούμεθα δὲ πληρέστατα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἀπόστολοι ἀφεύκτως θὰ ἐξετέλουν τὸ καθῆκον αὐτῶν, ἐὰν ὑπῆρχε τοιοῦτόν τι, ἐὰν πράγματι ὁ Κύριος ὥριζε καὶ ἐνομοθέτει τοιοῦτον πρωτεῖον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς περὶ τοιούτου πρωτείου γίνεται λόγος οὔτε ἀπὸ μέρους τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, οὔτε ἀπὸ μέρους τῶν λοιπῶν ἀποστόλων, ἥκιστα δὲ χρῆσις, τοῦτο μαρτυρεῖ προφανέστατα ὅτι τοιοῦτον πρωτεῖον οὔτε διετάχθη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος, οὔτε ὑφίστατο· ὅτι ἐπομένως εἶναι ἐπινόημα μεταγενεστέρων χρόνων, ἀλλαχοῦ τὴν ἀρχὴν καὶ γέννησιν αὐτοῦ ἔχον καὶ πάντῃ ἄσχετον ὑπάρχον πρὸς τοὺς οὐρανίους θεσμούς, πρὸς τὰς ἁγίας διατάξεις τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ θεμελιωτοῦ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

(ἕπεται συνέχεια)

Η ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΕΠΙ ΤΑ ΚΡΕΙΤΤΩ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Ἡ κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, ὁ θεῖος Παῦλος τὰ ἑξῆς ἔγραφε περὶ ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς Γαλάτας· «Μόνον δὲ ἀκούοντες ἦσαν, ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς ποτε νῦν εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν, ἣν ποτε ἐπόρθει. Καὶ ἐδόξαζον ἐν ἐμοὶ τὸν Θεόν», (Γαλ. α' 33). Ἐπόρθει, ὡς λέγει, τὴν πίστιν καταδιώκων, συλλαμβάνων καὶ φυλακίζων τοὺς πιστοὺς, καὶ ἦτο μέγα φόβητρον εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἕνεκα τοῦ σφοδροῦ ζήλου, μεθ' οὗ ἐνήργει. Δὲν ἔπραττε ταῦτα τὰ θεοστυγῆ ἐκ μοχθηρίας καὶ διαστροφῆς θελήσεως, ἀλλ' ἐκ ζήλου πρὸς τὸν Θεὸν οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Ἡ καρδία αὐτοῦ ἐζήλου ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡ διάνοια αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐσκοτισμένη. Ὁ δὲ ἠθικὸς οὗτος σκοτασμὸς ἐδείκνυεν εἰς αὐτὸν τὴν χριστιανικὴν πίστιν ὡς αἵρεσιν ἀνίερον καὶ θεομάχον καὶ ὤθει τὴν μὲν καρδίαν αὐτοῦ νὰ μισῇ θανασίμως τοὺς χριστιανοὺς, τὴν δὲ θέλησιν αὐτοῦ νὰ ἐνεργῇ φονικῶς κατ' αὐτῶν. Καὶ δὲν ἠρκεῖτο εἰς μόνην τὴν καταδίωξιν τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις χριστιανῶν, ἀλλ' ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν κακογνωμόνων ἀρχιερέων ἐξουσίαν καὶ συστάσεις, ἵνα καὶ εἰς τὴν Δαμασκὸν μεταβῇ καὶ συλλάβῃ τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς. Ἐδίψα τὴν ἐξόντωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως διότι ἐνόμιζεν ὅτι εὐαρεστεῖ τῷ Θεῷ. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν πλάνην. Καθ' ὁδὸν, ἐν ᾧ ἐπορεύετο εἰς Δαμασκὸν, ἐπεφάνη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος ὡς ἐκτίθεται ἐν ταῖς ἀποστολικαῖς Πράξεσιν. Ἐν Δαμασκῷ ἐβαπτίσθη καὶ ἔλαβε Πνεῦμα ἅγιον. Μετά τινας ἡμέρας ἐξῆλθε διαπρύσιος κῆρυξ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Διότι ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ ἐζήλου. Ἤρκει νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ παναγίου θελήματος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐπιδιώξῃ αὐτὸ μετὰ θερμότητος ὑπερβαλλούσης.

Οἱ χριστιανοὶ ἐξέστησαν ἐπὶ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ τοῦ φανατικοῦ διώκτου Παύλου. Πάντες δὲν ἐγίνωσκον προσωπικῶς αὐτόν. Μόνον δὲ ἤκουον ὅτι ὁ ποτὲ διώκτης ἐγένετο ὑπέρμαχος καὶ ἐδόξαζον τὸν εἰρηνάρχην Θεὸν διὰ τὴν ὠφελιμωτάτην ταύτην μεταβολήν. Διότι ἡ ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολὴ καὶ πᾶσαι αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ καὶ ἀλλοιώσεις ἀτόμων, κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν

εἶνε κατόρθωμα τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, εἶνε ἔργον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὅπως τὸν διώκτην τῆς χριστιανικῆς πίστεως Παῦλον μετέβαλεν εἰς ὑπέρμαχον αὐτῆς δραστικώτατον, οὕτω καὶ πᾶν ἄτομον καὶ πᾶν ἔθνος διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ παραλαμβάνει καὶ μεταφέρει δι' ἀναγεννήσεως ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τὸ ἀνέσπερον φῶς, ἀπὸ τῆς πλάνης εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς εἰδωλολατρείας καὶ πάσης ἁμαρτίας εἰς τὰ ἔργα τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας, τοῦ ἀληθοῦς μεγαλείου καὶ τῆς ἀληθινῆς δόξης.

Παρουσιάζεται ἄνθρωπος ὑλόφρων, ἰδιοτελής, περὶ ἑαυτοῦ μόνον σκεπτόμενος καὶ φροντίζων, ἀγαπῶν τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ὠφεληθῇ καὶ ἐφ' ὅσον ὠφελεῖται ἐξ αὐτῶν, δι' ἀπάτης καὶ ἀδικίας ποριζόμενος τὰ τῆς τροφῆς καὶ ἀπολαύσεως αὐτοῦ. Αἴφνης ἐμφανίζεται ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος πεφωτισμένος χριστιανός, γινώσκων τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν αἴτιον τῆς ὑπάρξεως πάντων καὶ δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος, γινώσκων τὸν προορισμὸν αὐτοῦ καὶ τὴν ἄγουσαν εἰς αὐτὸν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, ἀγαπῶν τοὺς πάντας καὶ τὰ ἑαυτοῦ θυσιάζων ὑπὲρ τῶν ἄλλων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβής, σώφρων, καινωφελής. Πόθεν ἡ ἀλλοίωσις ἐν αὐτῷ; ἰδοὺ τὸ ἔργον τοῦ χριστιανισμοῦ! Εὑρέθη πρὸ κηρύγματος μετανοίας.

Κατενύγη, μετενόησε, φωτισθεὶς ἀνεπλάσθη, ἀνεγεννήθη καὶ ἀνεκαινίσθη, ἐγένετο νέος ἄνθρωπος ἀρεστὸς τῷ παναγάθῳ ἀληθινῷ Θεῷ καὶ ὠφέλιμος τοῖς θεοπλάστοις ἀνθρώποις. Ὅπως δὲ ἓν ἄτομον, οὕτως ἀνεγέννησεν ὁ χριστιανισμὸς καὶ μετέβαλεν ἐπὶ τὰ κρείττω καὶ βελτίω ἑκατομμύρια ἀτόμων. Καὶ ὅπως τὰ ἄτομα, οὕτω καὶ τὰ ἔθνη μετέβαλε, μέγιστα καὶ πρωτίστως τὸ εὐκλεὲς ἡμῶν Γένος, τὸ ὁποῖον ἐξήγαγεν ἐκ τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς βροτοκτόνου πλάνης εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ὁποῖον ἀπέδωκε καρποὺς εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ, Ὃν ἐκήρυξε μὲν διὰ τῶν θεοσόφων ἀπολογητῶν, ἐμαρτύρησε δὲ διὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, ἐδογμάτισε διὰ τῶν πανσέπτων Συνόδων, βίον δὲ ἅγιον χριστιανικὸν ἔδειξεν ἐν τῷ κόσμῳ. Τοιαύτη ἀλλοιωτικὴ δύναμις ὑπάρχει ἐν μόνῳ τῷ χριστιανισμῷ καὶ μόνος Αὐτὸς φωτίζει καὶ ζωογονεῖ ἄτομα καὶ ἔθνη εἰς ἔργα δόξης ἀληθοῦς καὶ μεγαλείου πραγματικοῦ.

Πολλὰ εἶπον ἀρχαῖοι ἠθικολόγοι περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ ἀγωγῆς. Ἀλλ' οὐδὲν σύστημα ἔγνω οὔτε ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ ἐπιφέρῃ τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω ποθητὴν μεταβολήν. Τὴν δύναμιν ταύτην ἐνέχει ὁ χριστιανισμός. Καὶ ἤδη ὅτε τὸ Γένος ἐξετροχιάσθη οὐκ ὀλίγον, ὡς μὴ ὤφελεν, ἀπὸ τῶν πατρικῶν διδασκαλιῶν καὶ ἀπέβλεψεν εἰς τὸν ψευδοπολιτισμὸν καὶ τὴν διαφθοράν, πολλὰ προτείνονται πρὸς βελτίωσιν, μάλιστα νομοθετοῦνται μέτρα ἀποτυγχάνοντα εὐθὺς εἰς τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Πρὸς δὲ τὰς ἀθανάτους χριστιανικὰς ἀρχάς, πρὸς τὴν ἀνθρωπουργικὴν οὕτως εἰπεῖν δύναμιν τοῦ χριστιανισμοῦ, οὐκ ὀλίγοι, ὡς μὴ ὤφελεν, οὐδὲ νὰ ἀποβλέψωσι θέλουσιν. Ἀλλ' ἂν μὴ αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ ἐφαρμοσθῶσι πανταχοῦ καὶ κατ' αὐτὰς διοργανωθῶμεν, μάτην ἐλπίζομεν ἐπὶ τὰ κρείττω τροπὴν καὶ εὐημερίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ κακοῦ φοβούμεθα τὴν εἰς τὸ χεῖρον κατάπτωσιν καὶ κακοδαιμονίαν.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΑΝΤ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἰατρός)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Γεώργιος Θεοδώρου Κωμοπολίτης, χῖος ὑπήκοος ὀθωμανός, ἄλλοτε κουρεὺς ἐν Γαλατᾷ παρὰ τὰ Κιουρεκτζίδικα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8 π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαριάνθης Ἀντωνίου Βερώνη, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοίκου Ξυλοπόρτης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 4 Ἰουνίου 1907.

Ὁ προεδρεύων 3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

Παρακαλοῦνται αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἀναδημοσιεύουσαι τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, ἃς ἐκδίδομεν, νὰ ἀναφέρωσιν ὅτι αὗται τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ».

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1918
П.Ш-726893